

Arrest

nr. 350 455 van 15 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 20 januari 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en werd op 19 januari 2026 geïnterpelleerd door de spoorwegpolitie naar aanleiding van een betrapping op heterdaad wegens diefstal met geweld.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 20 januari 2026 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. De gemachtigde van de minister trof op 20 januari 2026 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van DAC-SPC op 19/1/2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : E.(...)

voornaam : D.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : onbekend

nationaliteit : Algerije

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 20/1/2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van DAC-SPC op 19/1/2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van diefstal met geweld.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat de kosten van het geding niet ten laste van verzoeker kunnen gelegd worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"En ce que ;

A. Premier moyen : violation de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980, lu en combinaison avec les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, ainsi qu'avec le principe général de proportionnalité.

L'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 encadre strictement la possibilité, pour l'Office des étrangers, d'assortir une décision d'éloignement d'une interdiction d'entrée.

Cette disposition précise tant les conditions de principe que les modalités d'appréciation relatives à la durée de l'interdiction, laquelle doit impérativement être fixée en fonction des circonstances propres à chaque cas.

Il résulte de cette disposition que l'interdiction d'entrée ne constitue nullement une conséquence automatique d'une décision d'éloignement. Elle requiert un examen individualisé et concret de la situation personnelle de l'intéressé, une motivation spécifique quant à son opportunité, ainsi qu'une détermination motivée de sa durée, dans le respect du principe général de proportionnalité, principe fondamental du droit belge et du droit de l'Union européenne.

Ces exigences sont renforcées par les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, lesquels imposent que toute décision administrative fasse apparaître, de manière claire, précise, pertinente et adéquate, les considérations de droit et de fait qui la fondent, afin de permettre au justiciable de comprendre la décision adoptée et au juge d'en exercer le contrôle de légalité.

En l'espèce, la décision attaquée prononce à l'encontre du requérant une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans sur l'ensemble du territoire Schengen.

La motivation retenue par la partie adverse se limite toutefois à invoquer des considérations générales d'ordre public, fondées sur l'existence de faits qualifiés de vol, tels que mentionnés dans un procès-verbal de police.

Une telle motivation ne satisfait pas aux exigences de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980.

En effet, l'Office des étrangers n'explique nullement en quoi, compte tenu de la situation concrète et actuelle du requérant, le prononcé d'une interdiction d'entrée serait nécessaire.

La décision se borne à affirmer que le requérant représenterait une menace pour l'ordre public, sans démontrer :

- l'actualité réelle de cette menace ;*
- l'existence d'un risque concret de récidive ;*
- ni l'insuffisance de mesures moins attentatoires aux droits de l'intéressé.*

Un tel raisonnement, purement abstrait, ne permet ni au requérant de comprendre la portée exacte de la mesure adoptée, ni au juge d'en exercer un contrôle effectif.

Le requérant souligne que le point central de l'article 74/11 ne réside pas uniquement dans la possibilité de prononcer une interdiction d'entrée, mais également, et surtout dans l'obligation de déterminer sa durée en fonction des circonstances propres de l'espèce.

Or, en l'espèce, la partie adverse se borne à imposer une durée de trois ans, particulièrement lourde de conséquences, sans en justifier le caractère adéquat au regard de la situation personnelle du requérant.

Elle n'expose ni en quoi une durée plus courte serait insuffisante, ni quels éléments concrets et individualisés auraient précisément conduit au choix de cette durée maximale. Cette motivation stéréotypée ne permet dès lors pas de comprendre les raisons exactes de la mesure adoptée.

Il s'agit d'un défaut manifeste de motivation, dès lors que la durée constitue l'un des éléments essentiels de la décision attaquée, influençant directement l'intensité de l'atteinte portée aux droits fondamentaux du requérant.

La décision attaquée révèle ainsi une approche automatique, assimilant l'interdiction d'entrée à une conséquence quasi systématique de l'éloignement, alors qu'un tel automatisme est expressément prohibé tant par l'article 74/11 que par l'obligation générale de motivation.

Le principe de proportionnalité impose à l'administration de vérifier que la mesure envisagée est apte à atteindre l'objectif poursuivi.

Elle doit ensuite démontrer que cette mesure est nécessaire, en ce sens qu'aucune mesure moins attentatoire aux droits de l'intéressé ne permettrait d'atteindre le même résultat.

Enfin, elle doit assurer un juste équilibre entre l'intérêt public invoqué et l'atteinte portée aux droits fondamentaux de l'intéressé.

Or, la décision attaquée ne démontre nullement qu'une interdiction d'entrée de trois ans serait nécessaire, adaptée et équilibrée.

Elle ne révèle aucun raisonnement de mise en balance concret entre, d'une part, l'objectif invoqué de maintien de l'ordre public et, d'autre part, la situation personnelle du requérant, appréciée au moment de la décision.

La partie adverse s'abstient ainsi de procéder à un examen individualisé et circonstancié des conséquences concrètes de la mesure adoptée, en violation du principe général de proportionnalité inhérent à l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980."

In een tweede "middel" voert verzoeker aan dat er geen bewijs geleverd werd van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"La décision attaquée justifie l'interdiction d'entrée prononcée à l'encontre du requérant par des considérations d'ordre public, en se fondant exclusivement sur des faits qualifiés de vol, tels que mentionnés dans un procès-verbal de police établi le 19 janvier 2026.

Toutefois, une telle motivation ne satisfait nullement aux exigences légales et jurisprudentielles applicables en la matière.

En effet, une interdiction d'entrée constitue une mesure particulièrement grave, aux effets durables et étendus, en ce qu'elle interdit à l'intéressé l'accès non seulement au territoire belge mais également à l'ensemble de l'espace Schengen.

Une telle mesure ne peut dès lors être adoptée sur la base d'une logique automatique ou purement répressive ; elle requiert, au contraire, une analyse individualisée et circonstanciée, établissant que le comportement personnel de l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

Or, en l'espèce, la partie adverse se limite à déduire l'existence d'un danger actuel à partir de faits allégués, sans apporter la moindre démonstration concrète quant à l'existence d'une menace réelle et actuelle.

La décision attaquée ne repose sur aucune condamnation pénale définitive. Elle se fonde uniquement sur un procès-verbal de police, lequel fait état de faits supposés, non encore jugés, et qui ne sauraient, à eux seuls, caractériser une menace suffisamment grave pour l'ordre public.

L'administration n'explique nullement en quoi ces faits allégués révéleraient, au moment où la décision est prise, un comportement personnel traduisant un danger concret et actuel.

Elle ne procède à aucune évaluation individualisée du comportement du requérant, ni à aucune appréciation tenant compte de sa situation personnelle, de son âge, de son parcours, ou de l'absence de tout antécédent pénal établi.

En particulier, la décision n'analyse pas l'actualité de la prétendue menace, ne démontre pas l'existence d'un risque réel de récidive et se limite à des affirmations générales et abstraites relatives à la protection de l'ordre public.

Une telle motivation revient, en réalité, à assimiler de simples faits allégués à une dangerosité avérée, ce qui est juridiquement inadmissible.

La notion de menace pour l'ordre public implique nécessairement une appréciation concrète, actuelle et prospective, centrée sur la situation réelle du requérant au jour de la décision, et non une lecture purement hypothétique ou anticipative.

En traitant un procès-verbal de police comme un fondement suffisant pour justifier une interdiction d'entrée de trois ans, l'administration adopte une approche manifestement excessive et spéculative, confondant la logique administrative de prévention avec une sanction anticipée, au mépris du principe de présomption d'innocence et de l'exigence d'un examen objectif et individualisé.

Il s'ensuit que la partie adverse n'apporte pas la démonstration requise de l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour l'ordre public.

Elle se borne à une appréciation abstraite et automatique, fondée sur des faits non établis judiciairement, sans démontrer en quoi le comportement personnel du requérant constituerait, au jour de la décision, un danger concret justifiant une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans.

La décision attaquée procède dès lors d'une appréciation manifestement erronée des faits et méconnaît l'exigence d'individualisation inhérente à ce type de mesure, de sorte qu'elle doit être annulée."

3.2. De eerste twee door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor het onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde van de minister zich kennelijk onredelijk heeft opgesteld bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van drie jaar.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag en meer in het bijzonder artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)”

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift nergens het gegeven dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 20 januari 2026 (zie punt 1.2.) geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzag, waardoor de gemachtigde van de minister op grond van voormeld artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dit bevel aldus in beginsel gepaard diende te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar. De bestreden beslissing lijkt bijgevolg *prima facie* in rechte op deugdelijke wijze te zijn gemotiveerd.

3.8. Verzoeker betoogt in zijn eerste middel dat de bestreden beslissing op gebrekkige wijze werd gemotiveerd omdat de gemachtigde van de minister op geen enkele wijze uiteenzet waarom, gelet op verzoekers concrete situatie, het opleggen van een inreisverbod noodzakelijk was. Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde van de minister overgaat tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar, wat verregaande gevolgen heeft, zonder de toereikendheid ervan te rechtvaardigen in het licht van zijn persoonlijke situatie, zoals nochtans vereist is door artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

3.9. In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod het volgende gesteld:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van DAC-SPC op 19/1/2026 werd de betrokkene op heterdaad betrappt op feiten van diefstal met geweld.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

3.10. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de minister in toepassing van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet in beginsel verplicht is een inreisverbod op te leggen indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Bovendien blijkt uit de beslissing dat wel degelijk werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod, waarbij rekening werd gehouden met verzoekers individuele situatie. Verzoeker verzuimt concreet uiteen te zetten met welke omstandigheden de gemachtigde van de minister geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden en kan niet dienstig voorhouden dat een duidelijke specifieke motivering betreffende de duur van het inreisverbod zou ontbreken. Het opleggen van een inreisverbod van drie jaar wordt immers proportioneel geacht omdat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, wegens feiten van diefstal met geweld. De Raad stipt bijkomend aan dat de verplichting voor de gemachtigde van de minister om te motiveren in verband met de gekozen duur van het inreisverbod, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn eerste middel lijkt voor te houden, geenszins inhoudt dat de gemachtigde van de minister zou moeten motiveren waarom niet voor een kortere termijn werd gekozen.

In zoverre verzoeker vervolgens meent dat de gemachtigde van de minister gebruik maakt van een stereotiepe motivering, stelt de Raad vast dat de motieven wel degelijk werden geïndividualiseerd. Bovendien dient te worden benadrukt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd zou zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.11. In zijn tweede middel gaat verzoeker in op de openbare orde-motieven die de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing aanwendt om de opgelegde termijn van drie jaar te verantwoorden. Verzoeker stelt dat de gemachtigde van de minister zich er *in casu* toe beperkte het bestaan van een actueel gevaar voor de openbare orde af te leiden uit feiten die aangehaald worden in het politierapport van 19 januari 2026, zonder ook maar enig bewijs te leveren voor het bestaan van een reële en actuele dreiging. Verzoeker benadrukt bovendien dat de gemachtigde van de minister zich louter baseert op een politierapport

waarin melding wordt gemaakt van feiten van diefstal met geweld die nog niet werden beoordeeld en nog niet het voorwerp uitmaken van een strafrechtelijke veroordeling waardoor deze niet op zichzelf kunnen volstaan om een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde aan te tonen.

3.12. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de minister zich in de bestreden beslissing geenszins beperkt tot een verwijzing naar de feiten van diefstal met geweld, doch ook wijst op de maatschappelijke ernst van de feiten. Het loutere feit dat de feiten die aan de grondslag liggen van het politierapport van 19 januari 2026 (nog) niet tot een strafrechtelijke sanctie hebben geleid, betekent bovendien niet dat de feiten als onbestaande zouden moeten worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister met deze gegevens, die ook werden aangewend ter ondersteuning van het terugkeerbesluit, geen rekening zou mogen houden bij de bepaling van de duur van het inreisverbod. Verzoeker levert immers geen bewijs aan dat hij niet bij de feiten van diefstal met geweld betrokken was. Waar verzoeker bovendien wijst op het vermoeden van onschuld, verliest hij uit het oog dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsvrijheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Gelet op de aard van de feiten die worden vermeld in het politieverlag van 19 januari 2026, ging de gemachtigde van de minister geenszins kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk door op basis van de beschikbare gegevens te concluderen dat *“de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*.

Bijkomend merkt de raad op dat het gedrag van verzoeker slechts een bijkomend argument uitmaakt in het kader van het inreisverbod omdat het *in casu* geen inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar betreft, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarvoor een ‘ernstige bedreiging voor de openbare orde’ vereist is.

3.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er blijkt geen schending van het proportionaliteitsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

De eerste twee middelen zijn ongegrond.

3.14. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het hoorrecht en van de rechten van verdediging. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“La décision attaquée viole le droit d’être entendu et, plus largement, les droits de la défense, tels que garantis par l’article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne, ainsi que par les principes généraux du droit de l’Union européenne, applicables dès lors que l’administration nationale met en œuvre le droit de l’Union en matière de retour et d’interdiction d’entrée.

En effet, l’interdiction d’entrée constitue une mesure particulièrement grave, en ce qu’elle interdit au requérant l’accès non seulement au territoire belge mais également à l’ensemble de l’espace Schengen pour une durée de trois ans, avec des conséquences directes, durables et substantielles sur sa situation personnelle, ainsi que sur sa vie privée et familiale.

Dans un tel contexte, il appartenait à l’administration de mettre le requérant en mesure de faire valoir utilement et effectivement ses observations avant l’adoption de la décision, en particulier sur les éléments déterminants susceptibles d’influer tant sur l’opportunité que sur la durée de l’interdiction d’entrée envisagée.

Or, en l’espèce, il ne ressort ni de la décision attaquée, ni du dossier administratif, que le requérant a été informé de manière claire, préalable et explicite de l’intention de la partie adverse de lui infliger une interdiction d’entrée d’une durée de trois ans, ni qu’il a été invité à présenter des observations spécifiques et circonstanciées sur cette mesure distincte de la décision d’éloignement.

L’audition évoquée par l’administration se limite à un questionnaire réalisé en détention, dans un cadre formel et contraignant, lequel ne saurait être assimilé à une mise en œuvre effective du droit d’être entendu.

En particulier, cette audition ne démontre pas que le requérant ait été informé de la portée exacte de la mesure envisagée, ne garantit pas qu’il ait disposé d’un délai raisonnable pour préparer ses observations, ne révèle pas qu’il ait bénéficié d’une assistance adéquate, ni qu’il ait été mis en mesure de produire ou de communiquer des documents pertinents.

Il en résulte que la procédure préalable à l’adoption de la décision attaquée n’a pas assuré l’effectivité du droit d’être entendu : le requérant n’a pas été mis en mesure d’exercer ses droits de la défense de manière concrète et utile, ni d’influencer le contenu de la décision, en particulier quant à la nécessité et à la durée de l’interdiction d’entrée prononcée.

En effet, s’il avait été entendu de manière effective, le requérant aurait pu faire valoir des éléments de nature à conduire l’administration soit à renoncer au prononcé d’une interdiction d’entrée, soit à en réduire la durée, soit à envisager une mesure moins attentatoire à ses droits fondamentaux.”

3.15. Verzoeker betoogt in zijn derde middel dat hij niet op een deugdelijke wijze zou zijn gehoord, zoals nochtans vereist door artikel 41 van het Handvest. Artikel 41.2 van het Handvest omvat onder andere “a) *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; (...)*”

Volgens de rechtsspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “*voordat dit besluit wordt genomen*”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Aangezien de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van een bepaling die de omzetting vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, is het in artikel 41 van het Handvest vervatte recht om gehoord te worden te dezen van toepassing.

3.16. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie op 19 januari 2026 wel degelijk werd gehoord. Er werden aan verzoeker onder andere vragen gesteld over de datum waarop hij in België toekwam, over de reden voor zijn verblijf in België (studies) en over een eventuele partner of familieleden in België.

3.17. Verzoeker betwist niet dat hij gehoord werd, maar houdt voor dat dit niet volstaat in het kader van het hoorrecht. Hij haalt aan dat hij niet werd geïnformeerd over het voornemen van verweerder om hem een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen en dat het verhoor plaatsvond in een formele en dwingende context. Hierbij dient erop te worden gewezen dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de naderhand genomen beslissing. Dit gebeurt slechts indien aangetoond wordt dat het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (HvJ 10 september 2013, C-383/13, M.G. en K.R., punt 38 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing om een inreisverbod op te leggen had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., punt 40). Er worden geen specifieke elementen aangereikt die een ander licht werpen op de bestreden beslissing.

3.18. Er werd geen schending aangetoond van artikel 41 van het Handvest, noch van het hoorrecht en de rechten van verdediging.

Het derde middel is ongegrond.

3.19. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt in zijn vierde middel het volgende:

“La décision attaquée viole l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, en ce qu'elle prononce à l'encontre du requérant une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans, emportant une atteinte grave, directe et durable à son droit au respect de la vie privée, sans procéder à un examen individuel, concret et suffisamment circonstancié de sa situation personnelle, ni à une mise en balance réelle et effective des intérêts en présence.

L'article 8 de la CEDH protège non seulement la vie familiale au sens strict, mais également le droit au respect de la vie privée, lequel englobe notamment les relations sociales, les liens personnels, l'intégration et la continuité de la vie relationnelle développée sur le territoire.

En l'espèce, le requérant ne se limite pas à une présence purement abstraite ou ponctuelle sur le territoire belge.

L'interdiction d'entrée litigieuse, en ce qu'elle lui interdit l'accès au territoire belge et à l'ensemble de l'espace Schengen pendant une durée de trois ans, porte nécessairement atteinte à sa vie privée, en l'empêchant de maintenir et de développer ses liens personnels et sociaux.

Une telle mesure constitue dès lors une ingérence manifeste dans l'exercice du droit garanti par l'article 8 de la CEDH.

Dès lors qu'une ingérence dans le droit au respect de la vie privée est établie, il appartenait à la partie adverse d'examiner concrètement la situation personnelle du requérant.

Elle devait tenir compte de ses attaches sur le territoire et apprécier l'impact réel qu'une interdiction d'entrée d'une durée de trois ans était susceptible d'avoir sur sa vie privée. Un tel examen individualisé et circonstancié fait toutefois défaut en l'espèce.

Or, la décision attaquée ne contient aucun examen individualisé de la situation personnelle du requérant.

L'administration se borne à affirmer l'absence d'éléments faisant obstacle à l'éloignement et à l'interdiction d'entrée, sans analyse concrète des attaches personnelles du requérant, ni prise en considération des conséquences réelles de la mesure sur sa vie privée.

Une telle motivation procède d'une approche abstraite et stéréotypée, incompatible avec les exigences découlant de l'article 8 de la CEDH.

Toute ingérence dans l'exercice du droit garanti par l'article 8 de la CEDH doit être prévue par la loi et poursuivre un but légitime.

Elle doit en outre être nécessaire dans une société démocratique.

Cette exigence implique une mise en balance rigoureuse entre l'objectif poursuivi et l'atteinte portée aux droits fondamentaux de l'intéressé.

En l'espèce, la décision attaquée ne procède à aucune mise en balance réelle entre, d'une part, l'objectif invoqué de maintien de l'ordre public et, d'autre part, la situation personnelle du requérant et l'impact de la mesure sur sa vie privée.

Elle se limite à affirmer l'existence d'une prétendue menace, sans démontrer ni pourquoi une mesure aussi lourde qu'une interdiction d'entrée Schengen de trois ans serait indispensable, ni pourquoi une mesure moins attentatoire, telle qu'une durée réduite ou l'absence d'interdiction d'entrée ne permettrait d'atteindre le but poursuivi.

La partie adverse omet ainsi de tenir compte du caractère particulièrement intrusif et durable de la mesure adoptée, laquelle empêche le requérant de maintenir toute présence légale et toute continuité de vie relationnelle sur le territoire pendant une période prolongée.

Enfin, le caractère disproportionné de l'atteinte est d'autant plus manifeste que la décision a été adoptée dans un contexte où le requérant était privé de liberté, situation qui imposait à l'administration un examen particulièrement prudent, sérieux et individualisé de sa situation personnelle et de son avenir.

En se bornant à une motivation abstraite, sans investiguer ni mettre en balance les éléments pertinents, la décision attaquée méconnaît l'article 8 de la CEDH et procède d'un défaut d'examen individualisé, conduisant à une ingérence excessive dans la vie privée du requérant.

Partant, la décision attaquée doit être annulée pour violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, dès lors qu'elle porte une atteinte disproportionnée aux droits fondamentaux du requérant, sans justification suffisante et sans appréciation concrète de sa situation personnelle."

3.20. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EEVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.21. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt, nu hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezins- of privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker maakt nergens in zijn verzoekschrift melding van een gezinsleven in België. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig privéleven wijst verzoeker erop dat het bestreden inreisverbod hem belet om zijn sociale leven op het Belgische grondgebied voort te zetten, doch slaagt hij er niet in om documenten aan te brengen waaruit zou blijken dat hij in België verregaande engagementen is aangegaan die de gebruikelijke banden overstijgen en ervoor zorgen dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat een inreisverbod is uitgesloten.

3.22. Verzoeker blijft in gebreke om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven en/of privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond. Een verder onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM is dan ook, in weerwil van wat verzoeker lijkt te beweren in zijn verzoekschrift, overbodig.

3.23. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------